

смѣтне всичко — отъ житнитѣ зърна на полето до най-малкитѣ пѣсчинки въ морето. Послѣ то мина къмъ числото на небеснитѣ звѣзди и на воднитѣ капки; каза колко дъждовни капки ще паднатъ прѣзъ десетъ хиляди години и изрече най-голѣмото число, съ което боговетѣ измѣрватъ своето минало и бждаще. Висмавитра слушаше съ наведена глава.

— Ти — извика той — трѣбва да бждешъ учитель на своитѣ учители! Не азъ трѣбва да съмъ наставникъ, а ти! Азъ се покланямъ прѣдъ тебе, княже! Ти съединявашъ своитѣ знания съ почить и уважение къмъ по-старитѣ! Ти нѣмашъ нужда отъ книги, азъ нѣма какво да те уча!

Младиятъ князь живѣеше въ доволство и щастие: той не знаеше какво нѣщо е тжга, скръбь или сълзи.

Единъ день прѣзъ есенъта надъ царската градина летѣха бѣли лебеди; тѣ бѣха насочили пжтя си къмъ снѣжнитѣ върхове на високитѣ Хималаи. Княжевиятъ братовчедъ опъна лжка и стрѣлна въ лебедитѣ; стрѣлата улучи могъщото крило нъ оня, който водѣше ятото по синия небесенъ просторъ. Той падна въ градината и алови капки бѣха обагрили бѣлитѣ му пера.

Като видѣ туй, Буда прѣдпазливо зе лебеда и го сложи на скута си. Съ милваня той успокой ранената птица, оправи смачканитѣ ѝ пера и тихо, нѣжно почна да я глади; послѣ той полекичка извади смъртоносната стрѣла изъ крилото на лебеда и я сложи на страна. До тоя мигъ момчето не знаеше какво нѣщо е болка, и за любопитство заби въ ржката си острието на стрѣлата; бодежътъ го накара да изтрѣпне, очитѣ му се налѣха, и той още по-нѣжно почна да гледа ранения лебедъ.